

Я прокинувся в серпні з холодних космацьких отав...
І в багрянному Києві як би мені не жилося,
це покинуте місто дитинства твого — як волосся,
я над росами вгледів і в росах космацьких зібрав.

Наче буковий ліс, я під ранок шепочу: «Не плач...»
Я нагадував блазня і сном, і премудрістю лісу...
А на жовтому склі тебе знову закутало місто —
все із літер малих, як гарольд, коли йдеться про плащ.

Теплі камені осени. Ранок! — на запах, на гул.
Плечі голі, як сіно... І видно ж тебе — на півсвіта!
Ти на вранішнім вітрі лежиш... Ти лежиш, розповита,
як роса!.. Так лежиш ти одна, з тих, що знав і забув.

Та невже не притулю ніколи до жовтих озер
два листки?.. Все летять, пропадають у леготах, стуках
на світанку, коли до повішених вчора на буках
доростуть люди...

Каміння плечима повзе.

Що ж, ми в серпні живем. У повітрі, де кожен згорав.
Тут багато від кожного. Тільки під ранок не досить...
Втім, це, може, тому, що душа на світанку попросить...
І такої попросить — з холодних космацьких отав.

КАХЛІ

(Із циклу)

*

Місячної ночі
дно криниці,
де струг застиг,
нагадує мені
одну давню кахлю: *
там їде карета,
в кареті — одна голова,
більша від кучера і коней...
І кожен розпис Бахметюка —
як у воді,
як у цій криниці,
куди вкинули струга,
і в місячну ніч видно,
як росте голова
на кволому тільці,
застиглому
в онімінні миготливому...
То мигтіння бучків,
то біжить хлопчик,
біжить понад потоком
все вгору та вгору,
а потік звужується, тихне,

а водою, проти течії,
обдираючи об осіннє повітря
золоте своє тіло високе,
іде струг!

Все вгору і вгору.

Камінь його виштовхує,
місяць висушує,
ліс у своєму золоті губить...

*

Вибігла серед ночі з хати
в одній лише сорочці білій,
біловолоса!..

Не одну нічку
на черешні ночувала,
на розквітлій —
непомітна...

Ховалася — не сховалась,
понесла йому в ліс їсти...

Витікав з бункера потік,
лайно виносив...

Не виніс тільки цвіту черешневого,
пелюстку чорну...

*

В бутинах робили,
в лісах жили,
ліси валили.

Резували, миглували, в колибах спали...
Вночі хтось прилітав у колибу
і сміявся з ватри згаслої.
Виходили до вітру і чули,
як у потоках діти плакали...
Коней сіддали, аби вдосвіта
дома бути і назад...
Я також боюся смерти,
але мене ще не переходила нечиста сила...
Ліси валили...

А жінка
говорить Курилякові:
«Сало, яке в бутини відніс,
мало би в Косові більші гроші,
ніж заробив ти, Юро...»
З двома війнами заснули б,
якби не гуділи бутини в головах сивих...

Ліси валили, резували, миглували...

*

Зранку отаву скосила,
за день висушила,
а ввечері — на різдвяний стіл...
І страв було дванадцять,
і сини її присіли,
а вона
пішла до стайні,
народила на мерві
і до хати діда нашого внесла...

Зранку озветься теля,
яке нічку святу проспало,
потому сніги,
які впали вдосвіта,
потому корова,
яку залишать у сінях,
а вона
виб'є рогом патрубків серед ночі
і затрубить у піч, затрембітає...
І вся в сажі, засліплена,
рогами двері відкриє...